

leha vsak četrtak
in volja s poštino
vred in v Mariboru z
pošiljanjem na dom
za celo leto K 5.—
za pol leta „ 2.50
za četrt leta „ 1.30

Naročnina se pošilja
upravnštvu v tiskarni
sv. Cirila, koroške
ulice št. 5. List se
pošilja do odpovedi.

Deležniki katol. tis-
kovnega društva do-
hvaajo list brez po-
sebne naročnina.

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Posebni listi dobé
se v tiskarni in pri
gospodu Novak-u na
velikem trgu po 70 h.

Rokopis se ne vra-
tajo, neplačani listi
se ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje
od navadne vrstice,
če se natisne enkrat,
po 12 h, dvakrat 18 h,
trikrat 24 h.

Štev. 29.

V Mariboru, dne 20. julija 1899.

Tečaj XXXIII.

Kam naj gredo dijaki?

Zopet so prihiteli slovenski dijaki, ki so med letom obiskovali po mestih različne šole v nadaljno izobrazbo, pod streho svojih starišev. Večina dijakov bo nadaljevala svoje učenje tudi prihodnje leto na istih solah kakor dosedaj. Nekateri dijaki pa bodo morali kreniti na drugo pot, ker jim na dosedanjih ni več mogoče naprej bodisi vsled slabega napredka, bodisi vsled izpremenjenih denarnih razmer ali pa iz drugih vzrokov. Kam naj se ti obrnejo? Moj sin naj ostane doma ter mi pomaga delati, tako bo jih odgovorilo na to vprašanje mnogo starišev. Toda v premnogh slučajih je ta odgovor, ako je nepremišljeno izgovorjen, usodepoln za otroka in za stariše.

Sin naj ostane le takrat doma ter pomaga očetu delati, ako ima za to veselje. A največkrat sin ne bo imel več veselja za dom in kmetsko delo. V mestu se je odvalil kmetskemu življenju, kmetsko delo, katero mu je dosedaj ostalo neznan, zdi se mu premučno in pretežko. Valovi življenja, četudi le krotki in majhni, so ga vrgli iz domače struge in ako nima sam veselja, bilo bi nespametno goniti ga zopet v strugo kmetskega življenja. Tak sin postane starišem nadloga, delo v hlevu in na polju mu ne ugaja, zato si išče zabave in kratkega časa izven očetove hiše. Sinovi, ki nimajo talenta za učenje, se zaradi tega tudi naj ne silijo k nadaljevanju, kajti prej ali slej morajo obtičati in potem ne vedó ne sami ne stariši, kam naj gredo.

Ako se je dijak, ki ne more dalje v učenju in nima veselja do kmetijstva, mlad, naj se mu pokaže na kako rokodelstvo ali pa na trgovino. Posebno kot trgovski pomočniki se jim ponuja, če so pošteni in uporabni, dovolj lepa bodočnost. Gimnazijci in realci, kojim dela preglavice priučenje tujih jezikov in ki imajo vkljub temu veselje do študiranja, lahko prestopijo tudi v učiteljsiše, če se čutijo poklicani. Učiteljsiše se zvrši v štirih letih in dijak pride do kruha. Kdor je zvršil vsaj tri razrede kake srednje šole, lahko vstopi tudi v kako obrtno šolo, koja mora obiskovati tri leta. Postane lahko vodja kake obrti v večji obsežnosti. Kdor je izvršil štiri razrede srednje šole, lahko vstopi tudi v trgovsko visoko šolo, koja mora obiskovati tudi tri leta. Postane lahko potem vodja kake trgovine, računov vodja (n. pr. v posojilnici, pri mestnih upravah), knjigovodja ali potovalec in ponujevalec v trgovskih zadevah. S štirimi gimnazijskimi razredi lahko vstopijo zdravi mladeniči tudi v kadetne šole. V teh solah je treba ostati štiri leta, da pride do službe.

Mnogo mladeničev se s petim gimnazijskim razredom obrača tudi do pošte, do železnice in do finančnih direktij. Toda tukaj je treba sedaj dolgo čakati, ker se jih mnogo oglašajo celo z maturo. Zdrav mladenič s petimi srednješolskimi razredi, ki ne misli ali ne more dalje, lahko gre tudi prostovoljno k vojakom ter se potem javi za vojaškega uradnika v Bosni ali Hercegovini.

S šestimi gimnazijskimi razredi se more priti k davkariji. Tudi lekarski pomočniki

potrebujejo šest gimnazijskih razredov. Najprej morajo v učenje za tri leta v lekarno in potem se dati vpisati v farmaceutiški kurz na filozofski fakulteti kakega vseučilišča. Kdor hoče postati živinozdravnik, mora imeti šest gimnazijskih razredov ter obiskovati tri leta c. kr. živinozdravniški zavod na Dunaju.

Kdor je zvršil spodnjo gimnazijo, realko ali učiteljsiše, lahko se da vpisati v kako poljedelsko, rudarsko ali gozdarsko srednjo šolo, koja ga usposoblja za učitelja za male poljedelske, gozdarske in rudarske šole. Malo poljedelsko šolo imamo n. pr. v Mariboru. Razven učitelja postane lahko tudi v svoji stroki uradnik, bodisi privaten ali državen.

S tem smo pokazali našim mladeničem nekatera pota, koja lahko nastopijo, ako nimajo sreče v dosedanjih študijah in ne veselja za domače kmetsko delo. Mogoče, da na to ali ono pot, ki je tudi mogoča, nismo opozorili. V korist dobre stvari bo, ako nas čitatelji na take nedostatke opomnijo, kajti več ljudi več ve. O priliki prinesemo tudi članek, ki bo pokazal našim kmetskim čitateljem, kam se lahko spravijo svoje sinove koj iz ljudske šole, da jim dajo večjo izobrazbo ali pa zagotovijo boljši kruh.

Slovenci moramo skrbeti, da prodremo polagoma s svojimi ljudmi v vse stroke človeškega znanja in dela. Vsak Slovenec naj bo na svojem mestu ter naj vrši nalogo, ki mu jo je Stvarnik odločil, sebi v korist in narodu v čast. Čim bolj bomo imeli v različnih strokah domače ljudi, tem bolj se bomo tudi razvijali in utrjevali. Izpodrinili bomo

Listek.

Jeruzalemsko romanje.

(Piše prof. J. Zidanšek.)

23. Slovo od Jeruzalema; iz Jafe v Hajfo in odtod v Tabarijo; jezero genezareško.

Prišel je čas ločitve; v nedeljo 1. majnika odpeljali smo se iz Jeruzalema. Že zgodaj zjutraj slišalo se je s trdnjave in Davidovega stolpa mogočno streljanje in gromenje; kočije so drdrale ter jezdecí dirjali po prašnih ulicah in sploh celo mesto kazalo je ta dan nekako slovesno lice. Zakaj pa? Ali so hoteli Jeruzalemčani spodobno pozdraviti in poslaviti Marijo, majniško kraljico? Ali se je vse to godilo v čast in slovo odhajajočim avstrijskim romarjem? Ali so mar celo socialdemokrati zaropotali in svetu naznanili, da hočejo z rogoviljenjem in pohajkovanjem praznovati prvi majniški dan? Ne; na take reči se ne misli večina tamošnjih prebivalcev, ampak muhamedani obhajali so svoj velik spomladanski praznik, ki se imenuje Bajram.

Naše kratko bivanje v Jeruzalemu bilo je sicer v marsikaterem oziru neprijetno in

za vse romarje več ali manj trudapolno; a zdaj, ko smo se poslavljali od sv. mesta, bilo nam je težko pri srcu, ker smo se morali ločiti od Božjega groba in drugih svetih krajev. Mnogi romarji, posebno duhovniki, prebedeli so še to zadnjo noč v cerkvi Božjega groba in zjutraj tam maševali, oziroma sv. obhajilo prejeli. Ob 6. uri bili smo že vsi romarji pri zajutreku zbrani in vozovi pripravljani, da nas popeljejo na jeruzalemski kolodvor; s solznim očesom ozrli smo se še enkrat nazaj na goro Kalvarijo, od koder je najlepši razgled izmed vseh zemeljskih gor, namreč razgled čez neskončno usmiljenost in ljubezen Boga Očeta, ki je dal svojega edinorojenega sina — v smrt, za nas grešnike. — Poprašujete me, kam zdaj potujemo; ali se peljemo že proti domu? Da; vozimo se nazaj v Jafo po isti železnici, po kateri smo se bili sem pripeljali in vendar še ne gremo domú, ampak iz Judeje v Galilejo. Seveda kdor potuje peš ali na konju po sv. deželi, bo drugače ravnal; namreč tak bo šel iz Jeruzalema naravnost proti severu t. j. skoz Samarijo v Galilejo; pa vporabil bo za pot 3 ali 4 dni, ker mora opoldne vsled hude vročine nekaj ur počivati; mi smo pa bili drugi dan že sredi Galileje. Vkljub temu se nas je bilo oglasilo nekaj srčnih možakov, da hočemo na svoje (nove) stroške jahati iz

Jeruzalema v Nazaret; toda še o pravem času smo si stvar premislili in se pridružili ogromni večini romarjev, ki je potovala po krajši in varnejši poti, po morju. Razume se, da na ta način nismo mogli obiskati Samarije, razun da smo z ladije gledali njene bregove; sicer pa ta dežela itak ni tolikega pomena, kakor oni dve palestinski pokrajini Judeja in Galileja. — Ko se pripeljamo v Jafo, gremo kar hitro k morju, da se vkrčamo na svojo ladijo; a kako se prestrašimo, ko vidimo, da je morje razburjeno in se močni valovi s strašnim bučenjem razbijajo ob skalnatih pečinah; pa obotavljati se nismo mogli in smeli, ampak izročili smo se Marijinemu varstvu in se vsedli v pripravljene čolne, ki nas naj prepeljejo do parnika zunaj na morju. Strašno lepo je bilo gledati, kako so čolničji plesali in se zibali po šumečem morju; zdi se, da včasi napravijo valovi hribček, na katerem se samo za trenotek prikaže stokajoč čolnič; pa že v drugem trenotku sunejo ga isti razburjeni valovi v grozen prepad. Menim, da nas je pri tej voznji vse bilo strah; pa nekatere ženske menda niso več vedele, ali še živijo ali ne več, ker morali so jih s čolnov na ladijo takorekoč pometati, kakor žaklje ali vreče. Spominjali smo se takrat izreka Božjega pri preroku Izaiju (51, 15): «Jaz pa sem Gospod, tvoj

tuje ljudi iz naših krajev in na slovenski zemlji bo Slovenec sam gospodar. Zato pa neumorno naprej v delu in učenju!

Nemška nestrpnost.

O priliki ustanovne slavnosti češkega sokolskega društva »Fügner« v Hernalsu na Dunaju je prišlo do nemirov, katere so uprizorili nemško narodni dijaki. Napadali so na surov način Sokole, goste in sicer tudi ženske. Nemška omika! Sokoli so se morali braniti in nekateri nemški razgrajči so jih morali celo klečé prositi odpuščanja. Nemce jezi, da Dunaj ni nemško, ampak večjezično mesto, tudi s slovanskimi narodnostmi.

Dva učiteljska shoda.

Liberalni in socialdemokratski nemški učitelji iz cele Nižje Avstrijske so imeli v Zwettelu zborovanje, ob koji priliki so govorniki gromeli proti strankam, ki zahtevajo krščanskega duha tudi za šolo. Kot »trumpf« krščanskih strank so proglasili neumnost, kot svoj »trumpf« pa omiko. Ves razsodni svet se jim smeje. Pripoznali pa so, da postajajo vrste takozvanih učiteljskih »mladičev« redkeje. Med učitelji ne samo Nižje Avstrijske ampak cele Avstrije se je začel namreč pojavljati odpor proti brezvernim »mladičem«. Krščansko misleči učitelji se zbirajo. Dne 25. t. m. bodo imeli v Dornbirnu svoje zborovanje. Mi želimo zborovanju najboljših uspehov. Tudi med slovenskim učiteljskim na Štajarskem se giblje v tem oziru.

Kranjska kmetijska družba.

Zadnji teden bi se imela vršiti volitev nekaterih odbornikov za kranjsko kmetijsko družbo. Kmetje so prišli v velikem številu k volitvi, da si izberejo može svojega zupanja. Predsednik ces. svetnik Murnik s svojimi somišljeniki pa se jih je zbal ter zaključil zborovanje, češ, da je v dvoran preveliko kmetov, kojih ne pozna in jih torej tudi ne more pri volitvi nadzorovati. Kmetom prijazna katoliško-narodna stranka namerava za kmete ustanoviti novo kmetijsko družbo ter sedanjo prepustiti mestni gospodi. Pri nas na Štajarskem je že itak kmetijska družba tako urejena. Za kmeta, posebno za spodnještajarskega, ne stori ničesar. Tudi podružnice na Spodnjem Štajarskem so v rokah mestnih gospodov, ki rabijo kmetijsko družbo za svoje potrebe. Noben slovenski poslanec se ni našel, ki bi v deželnem zboru opomnil javnost na popolno brezvrednost kmetijske družbe za Spodnji Štajar.

Razmere na Goriškem.

Na Goriškem se je začel med Slovenci razpor. Na jedni strani stojita dr. Gregorčič in grof Coronini, na drugi strani dr. Tuma in urednik Gabršček. Gregorčičeva stranka ima svoje glasilo v novoustanovljeni »Gorici«, Tumova stranka pa v Gabrščekovi »Soči«. Nam, ki smo navezani samo na temna časnikarska poročila, je težko spoznati bistvene vzroke razpora. Ako je razpor res samo osebnostnega in načelnega značaja, upamo, da se kmalu poleže in nastopi zopet goriškim Slovincem toli potrebna edinost.

Dopisi.

Iz Jarenine. (Ciril-Metodova slavnost.) Letos je tretjikrat priredilo naše delavno kmečko bralno društvo svojo Ciril-Metodovo slavnost, ki se je lepo obnesla. Ker je bilo v nedeljo vreme ugodno, je bila udeležba prav obilna. Iz Maribora so došli vrli naši prijatelji prof. dr. Medved, dr. Kovačič ter trgovec Dolenc. Središče celi slavnosti je bil prekrasni slavnostni govor vlč. gospoda prof. dr. A. Medveda.

Govornik pred vsem blagruje jareninsko ljudstvo, da še v njem živi do danes spomin na sv. brata, ki sta pred 1000 leti tod hodila in učila; zato je prav, da jima v čast prireja slavnosti. Potem pa mu v poljudni besedi priporoča tri reči: 1. Sv. brata sta nam prinesla edino pravo vero. Ohranite jo zvesto, ona je temelj vaše časne in večne sreče. Povsod, kjer je naše ljudstvo verno, je tudi srečno in ima vsega obilo. Ne dajte se zapeljati krivim prerokom, ki celo že med Slovenci delujejo za prazno luteransko vero. Jarenina je do sedaj zvesto čuvala najdražjo dedščino prejeto od sv. bratov, daj Bog, da bi tudi v bodoče ostala na najboljšem glasu! 2. Skrbite za poduk! Sveta brata sta predstavila sv. pismo v slovenski jezik in sta povsod podučevala naše prednike. Če bi dandanes živela, bi spisala še druge podučne knjige in bi tudi na shodih podučevala svoje ljudstvo. Več kdo ve dandanes, boljše je; le z obilim znanjem si bomo pomagali in premagali naše nasprotnike. Berite za to radi dobre knjige in časopise in se udeležite vsakega shoda, ki ga vam priredi prijatelji naši. 3. Ljubite svoj materni jezik. V njem sta oznanjevala sveta brata božje resnice, v slovenskem jeziku sta popevala sveto mašo. Zato je slovenski jezik posvečen jezik. Kdor svoj materni jezik zametuje in zataji, več ni

pošten človek pa tudi kot kristjan ni kaj prida! Zato pa ostanite vsaki čas dobri katoliški Slovenci!

To je kratka vsebina lepega govora, katerega je ljudstvo pazljivo poslušalo in končno navdušeno odobravalo. Domači pevci so prav lepo zapeli več v srce segajočih milih pesmic, mladeniči in dekleta pa so se skazali kot prav dobri deklamatorji. Vmes pa so mogočno pokali možnarji z bližnjega hriba sv. bratoma v čast. Slavnost se je končala s papeževo himno. Na to je sledila prosta zabava pri g. Cvilaku.

V novejšem času si različni zapeljivci prizadevajo, da bi pokvarili tudi dobro jareninsko ljudstvo. Pa ne bo šlo. Ta slavnost še nas je zopet bolj utrdila v ljubezni do sv. vere in do sloven. domovine. Najdražjih svetinj si nikdar ne pustimo izruvati iz naših src. Da bi vero zaničevali in grdo psovali svoj narod,

Nikdar tega ne storimo,
Za svetinje raj umrimo!
bodimo junaki vsi
v borbi za svetinje tri!

Varujmo zvesto jih, nevstrašno vedno:
očetov vero, jezik, zemljo dedno!

Gornja Radgona. Veselo je čitati v različnih časopisih, kako so obhajali tuintam slovesnost sv. Cirila in Metoda. Tudi pri nas smo videli na predvečer mnogo kresov, da celo odmevanje topičev je naznanjalo po širokem murskem polju, da se začne gibati slovenska kri. V nedeljo 9. t. m. so priredili vrli domači tamburaši koncert na krasnem vrtu gosp. Osojnika. Koncert je bil nepričakovano dobro obiskan. Vkljub majhni vstopnini se je nabrala precej lepa množica, od katere se je darovalo čistega dobička Ciril-Metodovi družbi 18 kron, in petrovskim siromakom 18 kron.

Srčna hvala se izreka vsem blagim gostom za obilna preplačila. Blage goste je pozdravil v kratkem in jedrnatem govoru gosp. Čirič od Kapele. Obiskal nas je tudi g. Majžer, visokošolec v Gradcu, kateri nam je razložil pomen naše veselice. Da je segala njegova beseda v srce, nam je dokaz burno ploskanje. Da pa je bila naša slavnost nepričakovano vesela, se moramo zahvaliti našim vrlim pevkam in pevcom. Zdramate se vsi Petrovčani, ne teptajte, ampak spoštujte svojo mater Slovenijo! Ker kdor se sramuje maternega jezika, ni vreden, da ga slovenska zemlja nosi. Ako pa se dragi Petrovčan spominjaš gesla: »Vse za vero, dom cesarja,« ti ne bo mogoče se sramovati maternega jezika i sv. vere. Da bi se skoraj zdramili, v to nam pomagaj Bog!

Bog, ki morje razburjam, da se njegovi valovi napenjajo; Gospod vojskinih trum mi je ime; zares, na morju čuti in spozna človek prav dobro, da je ljubi Bog našega življenja Gospod in da nobena žival ne diha in ne živi brez njega. —

«Hvala Bogu, da smo zopet doma,» tako so mnogi vzkliknili, ko so vstopili v svoje lepo osnažene in ozaljšane kabine; naš parnik »Urano« je namreč celi teden brez posla čakal pred Jafo, pa vendar pomorščaki niso smeli ne za trenotek stopiti na suho zemljo, ampak kapitan jim je ukazal, da morajo v tem času ladijo celó umiti, pobarvati in okinčati, kar so tudi izvrstno izvršili; najlepše ovenčan s palminimi vejami in cvetlicami je bil salon ali obednica I. razreda, kjer je pa južinalo le kakih 20 romarjev. Tudi to navado je imel naš kapitan, da nas je celo ometal in obsipal z rožami ter cvetličnim perjem, kedar smo se vračali s suhe zemlje na ladijo; in še dva slavoloka ali transparenta je bil postavil, enega z napisom: »Dobro došli, ljubi romarji,« drugega pa: »Gospod je tvoja luč.« Dva strela sta zagromela iz naših ladijinih topov (kanonov) in veseli smo odplovili opoldne iz Jafe proti severu. Ker je bilo morje burno, zato se je kmalu prikazala morska bolezen pri nekaterih romarjih; pa že čez nekaj ur zagledamo

lepo goro Karmel in to nas je zelo pomirilo, ker smo vedeli, da se zdaj peljemo samo do tod; in res, ob 6. uri zvečer vstavili smo se ob severo-vzhodnem vnožju karmelske gore pred lepim mestom Hajfa*) v akonskem zalivu. Sicer pa nismo smeli še ta večer stopiti na suho zemljo ali se izkrcati, temveč smo na ladiji prenočevali; ob 9. zvečer smo še skupno opravili šmarnice.

Drugo jutro je pa že čakalo kakih 20 močnih kočij na morskem bregu, ki naj nas še ta dan pripeljejo v Tabarijo ob jezeru genezareškem. Ta vožnja bila je vsaj za mene na celem romanju najhujša; le pomislite; 12 ur na vozu sedeti in drdrati čez hribe in doline, skoz reke in potoke, po strmih klancih in tik strašnih prepadov; nikdar bi ne bil verjel, da so Turki tako nemarni, ker ne popravljajo ne cest in ne stavijo mostov, ampak pustijo vse tako, kakor je bilo [od

*) »Voditelj« II. letnik, zvezek 3. str. 201 piše: »Akon sedaj Hajfa«; to je napačno, ker Akon je več ur oddaljen od Hajfe (ta oblika je boljša) ali od starega mesta Hefa. Še nekaj drugih krivih podatkov našel sem v spisu »Sv. dežela ob Kristusovem času« in zato se bo pazni bravec hitro prepričal, da se moj spis v marsičem ne strinja z Lesarjevim; to prihaja od tod, ker g. pisatelj ni obiskal sv. dežele in ker menda rabi slabe in zastarele vire; škoda bi bilo, ako bi te pomote prešle v slovensko knjigo. K sreči pa Slovenci že imamo prav dobro in zanesljivo poročilo o sv. deželi v dr. Lampetovi knjigi: »Jeruzalemski romar.«

nekdaj. Ceste so tako slabe, da smo se vedno morali z obema rokama držati za kakšno slonilo, ker sicer bi bili vsi z vozov popadali. Sicer smo kočijaža opominjali, naj previdno vozi; pa kaj je njemu Arabcu bilo za to mar, saj nas ni razumel, ker vedel je le samo dve nemški besedi: gut (dobro) in pa: macht nichts (nič ne dene). Ko moj češki tovariš pri nekem ovinku močno butne s svojo glavo ob železno kočijino naslonilo, se spravimo vsi drugi nad rjavega voznika in ga pošteno skregamo; a on se kratko odreže: macht nichts in se začne smejati; tu ga imaš norca; seveda se zdaj tudi mi nismo mogli več jeziti. Spoznali smo sčasoma, da ne smemo Arabca nikoli kregati, temveč ga vedno hvaliti, tudi za največe budalosti. Če je na pr. zavozil na kak nevaren kraj ali če smo divje dirjali po strašni strmini navzdol, kjer bi se bilo moralo po naših mislih vse zdrobiti, smo ga pohvalili in rekli: gut; oh, to je bilo mazilo za njega; z veseljem je ponovil: gut in vsi skup smo se glasno smejali, kedar smo že bili nevarnost srečno prestali. Naglo in drzno znajo voziti dunajski in neapolitanski fijakerji, a vse druge prese-gajo arabski, s svojimi lehkimi, pa vstrajnimi konjički.

Posameznih krajev in vasi, skoz katere ali mimo katerih smo se vozili, ne bom na-

Iz Slovenske Bistrice. (Posojilnica. Električna železnica. Židovski slepar.) Naša posojilnica je kupila na glavnem trgu ležečo hišo od g. P. Novaka, tako da imamo tudi tukaj zdaj svoj narodni dom. V prvem nadstropju se bo priredila dvorana za narodne shode in veselice in upati je, da si tukajšnji narodnjaki vendar enkrat ustanove bralno in pevsko društvo. Gosp. P. Novak pa ostane še tudi zanaprej gostilničar v tej hiši in bode, kakor dozda, postregel z izborno kapljico tukajšnjih gor.

Že dvakrat se je tukaj mudil neki inženir elektriške tvrdke Ganz i. dr. iz Pešte ter meril, koliko konjskih sil bi se dobilo od našega potoka tam, kjer v črešnjarjevem grabnu pada čez skalovje. Zračunal je, da bi se dobilo 340 konjskih sil, od katerih bi se 140 porabilo za električno ozkotirno železnico od Zgornje Bistrice do železniške postaje, druge sile pa bi bile na razpolago za fabrike, mestno razsvetljava itd. Zdaj se neki že izdelujejo načrti, toda ni lahko verjeti, da bi se dobili potrebni kapitali za tako podjetje.

Neki židovski slepar si je pridjal ime Engerlengy, ki je trgovec v Pešti, tudi žid. Kupil je kot tak pred nekaj tedni od gospe P. v Gradcu grajščino Statenberg za svoto 150.000 gld. s tem, da jej bo od oktobra naprej v obrokih plačeval kupnino. Are nobene ni dal in čuditi se je dotični lastnici, da je bila tako lehkoverna. Njeni zastopnik, neki odvetnik v Slov. Gradcu, je sicer vprašal v Pešti, kaj je z Engerlengy in dobil odgovor, da je dobra tvrdka. Novi lastnik se je precej v Statenberg odpeljal in prodajati začel živino iz hleva in les iz gozdov. Med tem je vendar dotičnemu odvetniku se cela stvar sumna zdela in odpeljal se je v Pešto: kako se je začudil, ko pride k pravemu Engerlengy-ju, ki o celem kupu nič ni vedel. Tisti slepar pa je bil tako predržen, da s par tisočaki, ki jih je v naglici pridobil, ni zginil, ampak se peljal v Zagreb, odkoder se je vrnil v Poličane, kjer ga je pa že čakal žandar, da ga je odgnal k tukajšnjemu sodišču v zapor. Našli so pri njem še 900 gld. Njegovo ime je, kakor je povedal, — Samuel.

Iz ptujske okolice. Dan 9. julija t. l. je bil za nas Krčevinarje zares narodni praznik. Kmetijsko bralno društvo nam je namreč zopet priredilo narodno veselico, oziroma Ciril-Metodovo svečanost, katere se je udeležilo toliko ljudstva iz mesta in okolice, da so bili prostori na prelepo okinčanem vrtu g. Gregorca prenapolnjeni. G. predsednik pozdravi najpoprej vse navzoče in odda besedo

č. g. o. Lenartu, kateri nam v jedernatih besedah razloži življenje in delovanje sv. blagovestnikov, priporoča nazadnje rabo Ciril-Metodovih svičnikov, šibic in kave. Nadalje govori g. dr. Brumen v jako poljudnih besedah o stanju kmetijstva pred 50 leti in sedaj ter navdušuje, da se naj posebno kmetje oklenejo bralnega društva, kajti le z branjem dobrih časopisov in knjig si moremo pridobiti potrebno omiko in znanje socialnih razmer.

G. predsednik napije sivolasemu starčku sv. očetu in preblagemu vladarju cesarju Franc Jožefu, da bi ju Bog ohranil še mnogaja leta. Med drugimi nabitnicami se je tudi napilo č. g. F. Gomilšek, kaplanu v Jarenini, kateri je ustanovitelj in velik podpornik društva, ter mu je ljudstvo iz velike hvaležnosti zaklicalo trikratni živijo. Vmes so sledile lepe slovenske pesmi vrlih ptujskih pevcev in deklamacije, tako do je mogel vsakdo reči z veseljem: res prav veselo je bilo; le da bi nam kmalu bralno društvo zopet priredilo kakšno veselico. Res milo so donele po krčevinski dolini lepe navdušene slovenske pesmi in takorekoč dramile nekatere zaspane Krčevinarje iz narodnega spanja, vsled katerega je dobila Krčevina pri zadnjih volitvah črni madež. Delajmo vsi za enega in eden za vse v prospeh in blagostanje toliko potrebnega bralnega društva. Zbudimo se iz dosedanje zaspanosti in ponosno stopajmo na dan, da vstane okolica krčevinska iz narodne zaspanosti in si opere rano, katero so ji prizadjali lastni sinovi radi straha pred ptujskimi posilnenci. J. K.

Sv. Marjeta niže Ptuj. — Gospod urednik! Do sedaj me še gotovo ne poznate ne po imenu ne osebno in sicer zato ne, ker se moje ime najde zelo redko po svetu in ker še v Vaših krajih tam na Stajarskem do letos nisem hodil. Sedaj se Vam pa predstavljam kot Marko Korun, vinski trgovec v Trstu. In kaj mislite, zakaj pa Vam pišem od Sv. Marjete in ne iz Trsta? Zato ne, ker to, kar je v Trstu zanimivega, prinašajo naši domači časniki, to pa kar je drugod, bi morali prinašati ondotni, da se tako domače imenitosti zvedó po svetu. Poročal bi Vam pa rad z Vašim dovoljenjem nekaj s svojega potovanja. Veste, vinski trgovec, ta Vam pride daleč po svetu. Njemu so znane vse vinske gore, kakor tudi podzemeljske kleti tudi najrevnejšega juda, ki «dela» vino, zato pa ve vinski trgovec povedati tudi marsikaj. Da pa pridem k stvari, povem Vam, da sem to leto v mesecu juniju se odločil, da poskušam osebno Vaše slavno vino iz Haloz.

cele karavane. Tudi mi smo srečavali dolge vrste težko obloženih kamel, ki prenašajo žito iz rodovitne ravnine Hauran v druge kraje. Njih gonjači so na prav slabem glasu kot roparji in tatje; večkrat se je že zgodilo, da so po noči pokradli in izpili vse vino domačim voznikom, ki prevažajo blago iz Hajfe v Nazaret in druga mesta; a nekoč bili so slabo zadeli; napili so se neke tekočine jim nalašč nastavljen, ki je sicer včasih dobro zdravilo za človeka, katera pa ima to lastnost, da ne ostane dolgo v telesu in še tudi vse drugo prežene; kako so se neki zjutraj ponočni tatovi zvijali in po zemlji valjali, domačini pa smejali; reklo se nam je, da zdaj hauranski gonjači in vozniki v teh krajih ne kradejo več; pač res, vsaka bolezen ima svoje zdravilo.

Solnce je že zahajalo, ko smo v jordanški dolini zagledali krasno bliščeče jezero Genezaret; pa še le ob 8. uri zvečer bili smo na svojem današnjem cilju v mestu Tabariji, ki stoji celo ob jezeru. Pozidal ga je tisti Herod, ki je dal Janezu Krst. glavo odsekati in ga je imenoval Tiberias, v čast takratnemu rimskemu cesarju, trinogu Tiberiju. Mesto se je najbolj razvijalo ob Kristusovem času; a zdi se, da se ga je Zveličar izogibal, ker se le pri evangelistu Janezu parkrat imenuje. Tudi judje niso se hoteli

Vsedem se v Trstu na brzovlak in kmalo sem bil v «Moschganzen», kjer sem izstopil, ker sem od tam, kakor se mi je reklo, imel najbližjo pot na Zavrač. Najel sem si voznika, šaljivega starca, ki me je kratkočasil celo pot. Spoznal se je sam dobro na vino, zato mi ni trebalo iskati drugega mešetarja. Peljala sva se čez Dravo po brodu. Ko plačam, dobim listek in kdo popiše moje začudenje, ko berem: St. Margarethen—Ueberfuhr. Rekel nisem nič, a mislil sem si: Onstran Drave je gotovo že vse nemško, ker se že na brodu ta spaka tako šopiri. Kupil sem dobro in sicer toliko, da mi je zmanjkalo denarjev. Brzojavil sem domu in čez tri dni sem upal, da bodo denarji na pošti v «Moschganzen».

Zapustil sem torej prijazni Zavrač, da bi poiskal pošto v «Moschganzen». Reklo se mi je, da je blizu kolodvora. Šel sem na kolodvor in od tam sem namenil preiskati vsako hišo, da najdem pošto. Prvi dve, kakor nalašč za pošto, nista bili; korakam dalje po cesti in tu zagledam neko zarjavelo tablo, na kateri je stalo mogočno: «K. k. Postamt Moschganzen» na sredi pa ces. orel. Mislil sem si, to mora biti pošta. Vstopim torej pri vratih, ki sem jih videl, a nesreča — stopil sem v kuhinjo. Cvrlo se je in pražilo, da je bilo veselje. «Tu ne sme notri, tu je kuhinja», oglašil se nekdo za vratmi. «Vidim, da je kuhinja, a kje se pride na pošto?», povprašam ponižno. «Idite okoli», bil je kratek odgovor, in hitro sem jo pobrisal nazaj, samo enkrat sem še hitro pogledal na velik «šnicelj», ki me je prav prijetno s svojim duhom šegetal po nosu. «Idite okoli», se mi je reklo, a na katero stran nisem vedel. Napis je bil na tej stani, kjer se ne sme notri, sedaj pa človek naj ve, kje da je pravi vhod. A udal sem se v usodo, kakor jud, če ga vržeš pri enih vratih iz hiše, pa pride na nasprotni strani nazaj. Šel sem «okoli»; precej velik ogelj sem obhodil, a nazadnje prišel vendar do velike «lese». Hotel sem odpreti, pa ni šlo. Kaj početi? Več vhodov menda ni, ko dva. Pri enem sem moral nazaj, tukaj pa ne morem notri. Hajd čez leso! Z veliko težavo sem zdeval svoje 40 let stare kosti in nekaj mlajšo mast čez «leso» in gledal sem, kje bi našel kaka vrata. Vrata sem sicer zagledal, pa kako priti do njih. Pred menoj je ležal velik kup gnoja, ki ni dišal tako, kakor «šnicelj» na oni strani hiše, ozka pot pa, ki je bila med gnojem in plotom, bila je pod vodo, ki se je vsled obilnega deža prejšnji teden zbrala okoli gnoja. Zdaj da bi mi prišla misel, kaj je bolje: prebresti gnoj ali gnojnico? Mislil si: boljše bo po gnoju, vsaj

števal, ker si jih itak nihče ne zapomni; samo to rečem, da je Galileja dandanes bolj rodovitna in lepše obdelana, kakor Judeja, ki je povsem le bolj podobna puščavi. Počivali smo na tej mučni vožnji trikrat; in sicer prvokrat v sredi lepega hrastovega gozda, kakor cigani, ki so danes tukaj, jutri tam; kako je hladna senca ugajala romarjem, ki že tri tedne niso več videli pravega gozda! Tudi v drugem oziru zdelo se mi je včasih, bili smo podobni ciganom ali pa komedijantom; kedar sem pogledal celo vrsto podolgovatih naših kočij, pokritih z jadrovino (belkastim platnom), prišla mi je nehote na misel ta primera. Drugokrat smo si odpočili poldrugo uro v Nazaretu, kjer smo pri oo. frančiškanih obedovali: nazaj gredé smo pa skorej dva dni tu ostali in zato hočem tudi jaz šele prihodnjič govoriti o «galilejski cvetlici» t. j. o Nazaretu. Po Galileji je namreč naša romarska družba potovala v dveh oddelkih; med tem, ko smo se mi mudili ob jezeru genezareškem, ogledala si je druga polovica goro Karmelsko in Nazaret; enkrat smo se srečali in srčno pozdravili in sicer blizu gore «Osem blagrov»; čez štiri dni pa smo se zopet sešli na ladiji, ki nas je čakala pred Hajfo. Tretjokrat smo si pa oddahnili v neki pusti dolini, kateri se je poznalo po razhojeni zemlji, da na njej postajajo in prenočujejo

naseliti v Tiberijadi, ker so vedeli, da je tukaj poprej bilo grobišče; toda po razdejanju jeruzalemskega mesta in templa bilo je ravno to mesto središče judovsko, sedež velikega zbora in visoka šola rabinske učenosti. Tudi sv. Hieronim je bil prišel tu sem, učil se hebrejščine ali judovskega jezika; in še dandanes kažejo se zunaj mesta grobovi slavni judovski rabijski učitelji, kakor so bili na pr. Majmonides, Ben Akiba in Johanan Ben Sakai. Prebivalcev šteje Tabarija sedaj 3700, izmed katerih je judov (domačih in od drugod došlih) 2200 (ne 5000, kakor se nekje bere); pa središče starovernega judovstva ni več tukaj, ampak v več ur oddaljenem gorskem mestu Safedu, odkoder nas je bil prišel pozdravit avstrijski konzul ali zastopnik v lepi opravi (rdečo suknjo, bele hlače in sabljo na strani). Tabarija dandanes ni lepo mesto, temveč je zelo podobno razvalini, ker ga je skorej celo vničil strašanski potres l. 1837, ki je 700 ljudi umoril. Ulice so tesne in umazane; hiše nizke in borne, pa z mičnimi dvorišči in vrta. Pa še nekaj; povsod je vse polno — bolh in bolhačev; zato imenujejo Arabci Tabarijo prestolno mesto kralja vseh bolh. Mogoče, da se kdo huduje nad menoj, ker take reči omenjam; toda prijatelj, idi v Tabarijo in potem me kregaj; ko sem bil že doma v Evropi, bil sem še poln srbečih

ne bom moker. Počasi in pazno lezem čez kup. Storil sem že nekaj korakov, kar zagrmí nekdo pred menoj: «Kaj hodite po mojem gnoju, tu ni nobena pot!» Kakor zakamenel sem obstal. Hotel sem nekaj reči, usta sem odprl, a glasa nisem vtegnil napraviti, zakaj s strahom sem zapazil, da se gnoj pod mojimi nogami vdira in da lezem notri. Koliko so mi dopuščale moje moči, obrnil sem svoj trebušček proti lesi nazaj in povem Vam, nazaj čez leso sem zlezal hitreje ko notri. Bil sem zopet na cesti, kakor poprej. Na tihem sem klet pošto, kuhinjo, leso in gnoj, samo «šniceljna» ne. Nekje pa pridem do cilja, si konečno mislim, ter se obrnem k sosedu, kjer je bila, kakor sem sedaj spoznal, kréma mojega prejšnjega voznika. Povprašam majhno dekletce, so-li oče doma? Odgovorila je: Ne. Vprašam dalje: Kje se gre na pošto? «Tam okoli idite», odgovori ter pokaže na malo utico. Dam ji krajcar. Vesel «Bog lonaj» in zginila je. Mahnem jo «okoli» utice in zopet sem pred — leso, ki pa na srečo ni bila tako močno zaprta, ko prejšnja, in z lahkega sem prišel na dvorišče, kjer sem s strahom opazoval na nasprotni strani kup gnoja, ki me je hotel potegniti v svoje notranje. Sedaj zapazim vrata, na njih napis, zraven škrinjico. To bo gotovo pravi vhod si mislim in stopim bližje. Pogledam najprej napis. Ko zapazim «Amtsstunden» sine mi v glavo: Aha, to preberi, mogoče, da si prišel napačni čas in iz urada boš jo moral pobrisati tako, kakor iz kuhinje in gnoja. Berem in berem in bral sem: «Po nedeljah in praznikah je pošta odvečara zaprta», zraven pa nemški. Hvala Bogu, da ni praznik, ne nedelja danes, drugače bi hodil zastoj ter se trudil «okoli», zakaj bilo je «odvečara». Pogumno primem za kljuko in vstopim. Bil sem v nekaki veži. Pred menoj vrata, na levo vrata, na desno vrata in zadej vrata, katera sem za slučaj nevarnosti pustil odprta. Najbližja so pred menoj. A ko se približam, čutim duh «šniceljna» in hitro nazaj. Zdaj pa zapazim na desno zopet «Amtsstunden» in tje se obrnem. Potrkam. Tenki «herein» mi dovoli, da vstopim. Vse «tajč». Dobil sem hvala Bogu svoj denar in kolikor mogoče hitro sem se odpravil, zaklinjaje se, da rajši ne pijem, ne kupujem in ne prodajam nobenega vina, kakor pa da bi, tako «okoli» moral iskati pošto. To se mi je, gospod urednik, zdelo vredno, da se objavi, zato sem Vam poslal to pismo, za katero sem imel časa dovolj, da sem ga spisal. Ko sem namreč plačal svoje dolgove in se odpravljal na vlak, moral sem zopet mimo tiste lese in ko sem nekaj časa še gledal po

mozolov in zato nikakor ne morem pozabiti tiste zelo sitne nadloge. — Za nas je v Tabariji največa znamenitost cerkev sv. Petra in frančiškanski samostan, ki stojita tik morske obali in sicer na mestu, kjer se je Kristus po svojem vstajenju prikazal apostolom in je prvaku Petru izročil najvišjo pastirsko službo z besedami: «Pasi moja jagnjeta, pasi moje ovce». V cerkvi nahaja se lep bronast kip sv. Petra; podoben je celo onemu v cerkvi sv. Petra v Rimu, katerega verniki visoko čislajo in poljubujejo.

Jezero genezareško, ki se tudi imenuje tiberiasko ali galilejsko morje, je dolgo 21 km., široko pa 12 km., torej nekaj večje ko vrbsko jezero pri Celovcu; globoko je poprečno po 50 m. in njegova gladina je 191 m. nižja od sredozemskega morja. Pokrajina, ki ga obdaja, je bila nekdanj zelo rodovitna in lepa, kakor nam spričuje Flavij Jožef (Jud. vojska III. 10, 8); sadno drevje je neki rodilo celo leto; po nižjih bregovih je rastla zlahna vinska trta, po višjih pa so se razprostirali gosti, zeleni gozdi. Živahno gibanje bilo je na jezeru in ob njegovem bregu, ker mnogoštevilne barke z belimi jadrí plavale so po njem kakor ponosni labudi in okoli jezera bil je cel venec lepih vasij, trgov in mest. Toda največji ponos galilejskega morja je bil ta, da je po njegovih valovih hodil včlovečeni Sin

tistem kupu ter premišljeval, kako hudo se mi je godilo, prišel je vlak, nič se ni premišljeval, ampak odšel brez mene. Na vso jezo sem jo mahnil v krémo, prosil papirja in črnila in evo Vam, kar sem napisal.

Z velikim spoštovanjem Vam udani
Marko Korun, vinski trgovec v Trstu.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

(Imenovanje.) Gg. profesorji na mariborski gimnaziji Ivan Košan, Fran Jerovšek, Ignac Pokorn, Fr. Metzler, K. Kirchlechner, Jos. Holzer so pomaknjeni v 8. plačilni razred. — Nadučitelj na leitersberski šoli g. Mihael Nerat je dobil naslov ravnatelja.

(Osebnosti.) Naš rojak, medicince g. Leo Kreft, je bil danes dné 20. julija v slavnostni dvorani c. kr. dunajskega vseučilišča promoviran doktorjem vsega zdravilstva. — Doktorjem modroslovja je bil promoviran pred kratkim na Dunaju slovenski Mariborčan g. K. Lavter.

(Duhovniške vesti.) Župnijo v Laporjah je dobil kapelan slovenjebistriški č. g. Martin Medved, župnijo v Soboti kapelan vitanjski č. g. Martin Lah. Kot provizor v Razborje je prišel č. g. Herman Kapus, dosedaj provizor v Soboti. — Č. g. upokojeni župnik G. Cenc je v Laporju umrl in bil danes pokopan.

(Poroka.) Poročil se je dné 18. julija v Ptuj g. Ant. Jošt, suplent na nižji gimnaziji v Ljubljani z gđ. Tinko Cilenssek. Čestitamo!

(Umrla) je v Gorici (na svojem domu, kjer se je zdravila) dne 14. t. m. po dveletni mučni prsni bolezni v 29. letu svoje starosti gospa Angela Jansa, soproga urednika našega lista. Naj v miru počiva!

(Delavsko gibanje v Mariboru.) Katoliško delavsko društvo v Mariboru je imelo predzadnjo nedeljo v svojih društvenih prostorih mesečno zborovanje. Društvena poročila pravijo, da društvo vedno napreduje. — Nemški govor je imel vlč. g. društveni predsednik Slovenski pa sta govorila železničarja g. Gselman in g. Medvešek. Prvi je govoril, zakaj in kako moramo biti navdušeni za krščansko-socialne ideje, drugi pa je dajal nasvete, kako se socialni demokratije najlažje pridobijo ali vsaj vženejo v kozji rog, ako napadajo krščanske socialiste. Po govorih se je vnelo živahno razpravljanje o nekaterih najnovejših, ne ravno častnih dogodljajev med mariborskimi socialisti. Predlagalo se je tudi, da se prihodnje mesečno zborovanje vrši v Rušah.

Božji, da se je ob njegovih bregovih slišal presladki glas Jezusov. Kako je pa dandanes? Gore so gole in bregovi pusti; prijazna sela so zginila in povsod vlada žalostna, duhomorna tihota kakor na pokopališču. Tu se pač zopet jasno kaže, kako Bog kaznuje tiste, ki ne sprejmejo in ne poslušajo njegovega Sina; nehvaležna Galileja, kateri je najprej zasvetila luč Kristusove vere, sedi še zdaj deloma v temi nevednosti in nevere. Kdo se tu ne spominja besed Kristusovih: «Gorje tebi, Korozajn! gorje tebi Betzajda! zakaj ako bi se bili v Tiru in Sidonu (mestih paganskih) godili čudeži, kateri so se pri vas godili, bi se bili zdavnej v ojestrem oblačilu in v pepelu pokorili.» Oholi ljudje niso hoteli spoznati Kristusa; a ti krasno jezero Genezare, bilo si vedno zvesto udano svojemu Stvarniku in Zveličarju in zato še dandanes razveseljuješ oko in srce romarja tujca.

Smešničar.

Gospod profesor, čul sem da poznate vse moderne jezike?

Da skoro vse, samo jezikov moje žene in njene matere — še ne.

A.: Kdaj gledajo žabe skozi špegle?

B.: Kadar je led.

(Nesreča v Poljčanah.) Pišejo nam: Dne 12. julija ob 4. uri popoldne gredo šolski otroci na dom in vstopijo pod kap bližnje hiše, ker je že žugala huda ura: grom, blisk, dež in toča. Naenkrat zagrmí in več fantov, ki so pod kapom na klopi sedeli, se zvrne na tla, trije so takoj mrtvi, eden brezavesten in peti, ko ga vzdignejo, prestrašen zbeži, da ga ni mogoče spoznati. Toča hvala Bogu ni veliko škodovala.

(Poskušen samomor.) V torek dné 18. t. m. poskušala se je utopiti 19letna E. Kristov v Dravi poleg Lembaha. V bližini, kjer je skočila v vodo, je ribaril Augustin Gregor in s početka mislil, da se dekle hoče kopati. Ko pa vidi, da jo voda le odnaša od brega in da se potaplja, začel je misliti na rešitev. Skočil je v vodo, ter z nevarnostjo lastnega življenja rešil srečno dekleta. Dospel na breg je počakal, da se je deklina zavedla in jo potem odvedel k njenim starišem v Lembah. Ta služaj se je naznanil obč. predstojniku v Lembahu, kateri je takoj celo zadevo naznanil politični oblasti. Pogumni mož dobi gotovo darilo za rešitev življenja.

(Olika celjskih Nemcev.) Preteklo nedeljo naredili so kolesarji pevskega društva «Slavec» v Ljubljani izlet v Celje. Ves celjski mob je bil vsled tega dogodka po konci. Pri koncertu, ki se je vršil zvečer na dvorišču Narodnega doma, tulila in razgrajala je ta ostudna druhal okoli Narodnega doma po svoji stari navadi; to nas ni presenetilo, ker so nam navade celjskega moba že davno znane. Metal pa se je ta večer iz demonstrativnega namena cvibak in cele grude jedilnih konzerv — iz bližnje vojašnice! Nekaj zagriženih vojakov (narednikov) si je namreč vzelo na civilistih, ki smejo popolnoma nekaznovano nagajati Slovence, vzgled, misleč, zakaj bi si tudi mi te šale enkrat ne privoščili. Toda ti gospodje so se gotovo hudo zmotili, ako so mislili, da se sme v času miru mesto s puškami — s konzervami streljati. Zahteva vseh celjskih Slovencev je, da se taki, vse avstrijsko vojaštvo zasramujoči napadi v prihodnje onemogočijo. Upamo, da bo vojaško poveljništvo v tem slučaju, ki mu je znan, brezobzirno postopalo.

(Boj škodljivcem!) Ker se vedno bolj pogosto in vedno v večjem številu prikazujejo različni škodljivci in vsakovrstne bolezni na rastlinstvu, koje daje hrano našemu kmetu, in jih velikokrat kmet ne pozna ter se ne zna proti njim braniti, ustanovilo je poljedelsko ministerstvo na c. kr. poljedelskem kemičnem poskuševališču Dunaj II. Trummerstrasse 3, poseben odsek, ki bo brezplačno poljedelcu preiskoval bolezni ter jim dajal nasvete, kako jih zatirati. Na omenjeno mesto se naj obračajo poljedelci in ako ne poznajo bolezni, naj pošljejo okuženo rastlino, da se bodo z uspehom mogli bojevati zoper svoje sovražnike v vinogradih, vrtovih, gozdih in na travnikih.

(Na celjskih slovenskih paralelkah) je bilo v preteklem šolskem letu 128 učencev, izmed njih 14 odličnjakov. Na nemški gimnaziji je bilo 254 učencev, izmed kojih je dobilo odliko 27 učencev.

(Cerkvene zadeve.) V Čadramljah bo 29. t. m. dopoldne posvečenje nove cerkve in velikega altarja, popoldne novega križevega pota, 30. t. m. sv. birma in 31. t. m. še posvečenje dveh stranskih altarjev. Vsi dobrotniki in prijatelji te krasne cerkve se pričakujejo k svečanosti.

(Kmetijska zadruga na Cvenu) je včeraj, v sredo, imela prvokratno žetev na svojem posestvu.

(Iz Ivanjec.) V nedeljo dné 23. t. m. ob 3. uri popoldne pride v Ivanjce g. Ivan Kač iz Žalca, da bode pojasnjeval, kako da ustanoviti tukaj prepotrebno kmetijsko zadrugo. Kmetje in tudi drugi gospodje, katerim vam je pri srcu blagor in razvoj kmečkega stanu, pridite poslušat!

(Iz Savinjske doline.) V začetku tega tedna je obiskal frančiškanski samostan v M. Nazaretu provincial č. g. o. Konstantin